

**ELS MONS
ON A MÍ
M'AGRADA
VIURE
ALBERT
CASALS**

edicions

62

ALBERT CASALS

Els mons on a mi m'agrada viure

Edicions 62

Barcelona

© pel text i les fotografies: Albert Casals, 2019

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

Primera edició: març del 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Av. Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: gama, sl

DIPÒSIT LEGAL: B. 3.717-2019
ISBN: 978-84-297-7763-5

ÍNDEX

Nota de l'autor	11
Introducció. Una bella partida	15

PRIMERA PART

AMOR

El curiós incident de l'enamorament col·lectiu	21
Els pros i contres d'establir una comunitat tribal en un bloc de pisos	34
D'autobusos a autocaravanes, o l'evolució de la locomoció contracultural	47
Tres camins per caure dins un llac congelat	58
Un monopatí, un peix en una galleda i dos rebels sense hijab	70
Flirtejos amb l'article 47	80

SEGONA PART

LLIBERTAT

El refinament de l'art de viatjar sense diners	95
Indagacions relatives a la naturalesa de l'amor incondicional	105
<i>Spies will be spies</i> : de l'autoestop a la detenció per espionatge hi ha un turó i una revolució	116
Abraçant el caos	125

TERCERA PART

FELICITAT

Falsificació, malversació, suplantació i la bellesa dels jocs	145
El país que es va oblidar les carreteres	157
D'orangutans, decapitacions i oli de palma	165
I van viure feliços, i van menjar... hòsties sagrades?	177
 Epíleg: la llar només és real quan és compartida	 187
 Apèndix: Què més he escrit	 193
La resposta de la bruixa	194
Lilit	218
 Apèndix: Material addicional	 239
 Agraïments	 243

PRIMERA PART

AMOR

EL CURIÓS INCIDENT DE L'ENAMORAMENT COL·LECTIU

Octubre del 2012, primera hora del matí en un pis d'estudiants qualsevol de Catalunya: em trobo al bell mig d'una guerra de coixins, aigua i projectils aleatoris, quan m'envaeix una calma sobtada i sento com si m'acabés de despertar d'un somni que ha durat setmanes. Observo el que està passant al meu voltant amb la sensació de contemplar-ho tot per primera vegada: la trajectòria d'un tomàquet llançat des de la cuina es perfila gràcilment al meu davant i el veig enclastar-se amb un xoc humit però sorollós contra la pantalla del televisor del menjador. El nostre pis, on fa un mes ens vam traslladar jo i tres amics està totalment devastat: el terra del menjador és una massa indistingible de roba, coixins i matalassos on dormen regularment vuit o més persones, jo entre elles; una porta es gronxa suaument sobre una única frontissa; damunt del televisor, que encara trontolla per l'impacte del tomàquet, s'estén una bandera pirata majestuosa d'ossos blancs i sabres creuats. Una cacofonia de crits, cops, espetecs i corredisses m'envolta mentre quatre persones, una d'elles encara desvestida, es refugien del terrabastall darrere la porta de vidre del balcó i s'esforcen en subjectar-la per tal que els altres no puguin obrir-la. El seu pla fracassarà i acabaran tan xops com la resta. Però això ara no té importància. Només es tracta d'una batalla més, un dia més de bogeria, una petjada més en el camí que m'allunya pas a pas, sense retorn, del món que sempre havia conegut. I, mentrestant, al meu cap reverbera una única pregunta: *com he arribat aquí?*

Fins a l'estiu del 2012 jo havia viscut una vida, si no convencional, almenys mínimament sota control. Havia viatjat per mig món sense diners, en autoestop i en cadira de rodes, fent realitat molts dels grans somnis de la meua vida. Havia viscut tota mena d'aventures i havia conegut persones increïbles al llarg dels meus viatges. Les temporades que no viatjava seguia cursant la carrera de Filosofia a la Universitat de Barcelona i vivia en un pis compartit on, a grans trets, tenia una vida d'estudiant universitari com qualsevol altra.

Mirant enrere des de la confortable altura del present, resulta fàcil assenyalar un punt del passat i dir: «allà, allà és on va començar tot». A mi, però, els principis mai m'han semblat una cosa tan senzilla de delimitar: al cap i a la fi, on comença el camí que ens va portar fins al suposat començament?

Podria afirmar, per exemple, que tot va començar en una llar, un pis de la Sagrera, l'espai que va possibilitar un fenomen francament insòlit: vuit amics que es van enamorar profundament i irremeiablement els uns dels altres i, alhora, d'allò que formaven els vuit junts.

O podria recular fins a les classes d'ètica de la Begonya, a la Universitat de Barcelona, on per primera vegada jo i els meus amics vam comprendre fins al moll de l'os que la possibilitat d'escollir entre infinites direccions cap a la bona vida estava a les nostres mans, o a les nostres ments. Que existien incomptables perspectives i cosmovisions des de les quals interpretar la realitat i enfil·lar els nostres volers per camins radicalment diferents als que ens havíem plantejat fins aleshores.

O podria anar més lluny i dir que tot va començar abans i tot, en un vespre d'MDMA (metilendioximetanfetamina) en què alguns amics es van fer unes preguntes simples però inquietants: per què no vivim sempre així? Per què ens cal una droga per gosar dir-nos que ens estimem, per abraçar-nos,

per passar la nit junts? I qui sap de quina cova escapariem si ens atrevíssim a explorar aquest camí fins al final?

Potser el que passa és que no existeixen els començaments; no realment. Potser els grans esdeveniments no són, com ens agrada pensar, una immensa presa d'aigua que esclata, amb un origen i un final ben definits, sinó més aviat com el riu Amazones, que es forma a poc a poc a partir de centenars de rierols sense importància que d'alguna manera acaben desembocant en el riu més cabalós del món.

Sigui com sigui, el que és clar és que al centre de tot hi havia un grup d'amics que es van transformar en família, i la família aviat es va transformar en tribu.

Si noteu que dubto o que m'hi acosto a poc a poc, és perquè sóc conscient del risc que amaga parlar-vos d'ells, de nosaltres. Com a persones reals que són, sé que mai els podré fer autèntica justícia: mai podré representar-los en tota la seva ambigüitat i complexitat, amb tots els seus dubtes i contradiccions. Explicant la seva història sempre corro el risc de transformar-los, als vostres ulls, en personatges de ficció, en llegendes o caricatures que encarnin el que jo veig en ells en lloc del que són realment.

Quan encara no sabia si arribaria a escriure aquest llibre, de vegades em preguntava si era pitjor equivocar-se per parlar de més o per parlar de menys, i la veritat és que encara no ho sé. L'únic que sé amb seguretat és que vaig trobar aquestes persones, aquesta família, mogut per l'amor... i que el que em mou a parlar-vos d'elles és, també, l'amor. És per això que, ni que mai pugui esbrinar si explicar aquesta història va ser un encert o un error, d'una cosa n'estic ben segur: posats a equivocar-me, he escollit fer-ho pel cantó de l'amor. Jo amb això en tinc prou.

Al menjador, estesos sobre els matalassos que cobreixen el terra, els vuit amics ens abracem amb el respirar esgotat però satisfet dels vencedors d'una guerra d'aigua en què ningú ha estat derrotat.

Avui la majoria se'n van a casa seva a saludar companys de pis o familiars, o potser a buscar prou tranquil·litat per estudiar una mica després de quatre dies despertant-se i adormint-se en aquests mateixos matalassos. Tots els que marxen volten pel pis preparant-se les motxilles, excepte l'Oksana, una noia alta i atlètica d'origen ucraïnès. M'hi fixo i veig que se li estan humitejant els ulls, fins que una llàgrima li llisca galta avall. L'Olmo, naturalment, se n'ha adonat molt abans que jo i l'acompanya en silenci, somrient i abraçant-la per l'esquena. Els comiats són un dels punts febles de l'Oksana: tot i la força que l'empeny a escalar roques i muntanyes com si fossin de paper, a baixar pendants mortífers en *skate* descalça i despreocupada o a lluitar com una fera en els combats de rol en viu, a dins seu hi ha alguna cosa fràgil que es trenca cada vegada que ens separem uns quants dies. Al final s'aixeca, recull les seves coses i marxa sense dir res. Els altres ens mirem sense estranyesa: tots tenim els nostres traus, tots estem una mica esguerrats i apedaçats d'aquí o d'allà.

El pis queda estranyament buit ara que només en quedem tres: el Felipe, l'Olmo i jo, els tres d'Esparreguera. Però el Felipe no necessita ni un segon per desfer la buidor amb la frase que qualsevol friqui ha sentit algun cop a la vida:

—Què, doncs, fem un LoL?*

Deu ser una pregunta retòrica, perquè sense esperar resposta comença a preparar els ordinadors, i en el seu anar i venir impacient no puc evitar veure el nen d'onze anys amb qui anava a l'ESO, l'únic dels meus amics d'infància que ha acabat formant part d'aquesta bogeria en què ens hem embarcat. El seu entusiasme directe i encomanadís segueix intacte, però li han crescut la

* Sigles del joc online League of Legends. (*Nota de l'autor.*)

barba i els cabells daurats, desordenats. És empleat de la RENFE a l'estació de tren de la Sagrera, l'únic de nosaltres que encara treballa, tot i que està a punt de deixar la seva primera i última feina. Potser els seus caps s'alegraran de perdre de vista aquest treballador gandul i desgrenyat que sempre arriba tard, però les desenes de passatgers a qui cada setmana obre de franc les barres de l'estació, o a qui dona d'amagat un bitllet gratuït de treballador de RENFE, sens dubte lamentaran amargament la seva desaparició.

El Felipe s'engresca en un moment, sobretot si es tracta de jugar, però amb una ullada n'hi ha prou per veure que l'Olmo encara té al cap la marxa de l'Oksana i les aventures dels darrers dies. De pell fosca i complexió musculosa, producte d'anys de parkour i de kungfu, no hi ha dubte que l'Olmo s'emportaria el premi a la indumentària més estrafolària d'entre tots nosaltres. La majoria tenim un aspecte peculiar, vestits com anem amb les robes desparellades que trobem pel carrer o que intercanviem indistintament, guixats amb les pintures de guerra i els dibuixos que sovint ens fem els uns als altres, i amb parts dels cabells rapats o de colors, però res pot competir amb les capes acolorides i els barrets de plomes de l'Olmo. En algú altre potser quedarien estrambòtics o pretensiosos, però a l'Olmo li donen un aspecte regi, natural, com si hagués nascut per portar-los. Sota la roba pintoresca, els jocs de paraules i les bromes constants, s'entreveu de vegades una tristesa lenta i feixuga, una càrrega solemne que poques vegades arriba a compartir. Potser és per això que sovint és el primer d'aparèixer, com per art de màgia, quan algú necessita una espatlla on recolzar-se o una orella per desfogar-se.

Ens havíem conegut anys enrere, precisament gràcies a la seva extravagància: jo anava en un autobús camí d'Esparreguera quan se'm va apropar un desconegut a preguntar-me si jo era aquell noi tan estrany que viatjava pel món fent autoestop, i quan vaig dir que sí (secretament complagut d'haver estat qualificat d'*estrany*) el meu interlocutor va exclamar ple d'entusiasme:

—Ostres, doncs jo conec una altra persona tan rara i viatgera com tu! Us hauríeu de conèixer.

Em va donar l'email de l'Olmo, que evidentment tampoc tenia mòbil, i així ho vam fer: va ser amor a primera vista.

Quan acaba la partida de LoL, em miro els meus amics i noto que se'm comença a perfilar una idea interessant.

—Estava pensant —murmuro sense poder evitar que la veu se'm tenyeixi d'anticipació— que demà la Cris serà l'única que vindrà cap aquí després de classe.

Em miren sense entendre què té això de rellevant, però continuo:

—Així que si jo no hi vaig, tornarà... —faig una pausa teatral, mirant-los als ulls—, tota sola.

Aquí la seva expressió comença a canviar, i se'ls hi dibuixa el mateix somriure que s'entreveu en les meves paraules.

—I, com tots sabem, les persones que van soles... poden caure en una trampa —concloc triomfalment.

Són bons amics. Acostumats com estan a les meves idees improvisades, no cal gaire més perquè el pla els sedueixi. Al cap i a la fi, el pis ja està fet un desastre a causa de la guerra d'aigua, no ve d'una mica més de desordre.

Al llarg de la tarda i l'endemà al matí, el passadís de l'entrada és objecte d'una remodelació radical. Del terra al sostre s'estén una teranyina enganxosa de cinta americana, que s'ha de travessar apartant-la com el fullam d'un bosc; penjant del sostre, invisibles entre les tires de cinta, uns cordills permeten activar les diverses trampes en el moment oportú: una galleda d'aigua, una de farina, una tenda Quechua que se li desplegarà a la Cris a la cara, i, finalment, quan travessi el llindar del passadís, dos matalassos per enclastar-la des de direccions oposades, com un sandvitx. Però com calculem el moment adequat per activar cada trampa? Els portàtils de la casa, col·locats en cantonades estratègiques, retransmeten les imatges de les seves càmeres web, per wifi, a un ordinador de la cuina; així sabem on és la Cris i quins fils cal estirar.

L'endemà la Cris arriba, en efecte, tota sola. I de vegades les persones que van soles cauen, efectivament, en una trampa.

Estàvem enamorats, enamorats amb la passió ferotge i primària d'una tribu salvatge o d'un esbart de lleones. No ens unia cap ideologia, cap creença, cap causa comuna, tret del desig incontenible d'explorar-nos junts, d'alliberar-nos amb els altres de les limitacions que ens havien constret fins aleshores, d'inventar-nos una nova manera de viure junts i d'entendre'ns a nosaltres mateixos. El nostre vincle no es basava ni en acords ni en records compartits, sinó en un present de jocs i trampes i filosofia sota el sol, en aquells dies de tardor que era evident que mai podrien escurçar-se ni acabar-se.

Érem la banda més heterogènia imaginable, amb uns orígens, trajectòries i cicatrius completament dispars: meitat friquis, meitat filòsofs, meitat viatgers, meitat pirates i meitat inadaptats. I si nosaltres érem diferents, els nostres referents culturals eren una barreja eclèctica i mutant de pensadors, anime, cinema, fantasia, literatura i qui sap què: Nietzsche, Bakunin, Epicur, Foucault, Thoreau, Kung Fu, el Tao, *One Piece*, *Into the wild*, Pokémon, *Jeux d'enfants*, Ska-P, *El nom del vent*, *On the road*, *Terramar*... Però tot això, a la pràctica, què significava? Què era el que ens proposàvem, què era el que buscàvem durant aquells dies explosius de principis de tardor, enmig d'aquella germanor incombustible?

Jo diria que volíem inventar: inventar la nostra manera de fer, de pensar, de veure el món, de ser feliços, d'existir per separat i en companyia. Sabíem, però, que per construir des de la base, des de la llibertat, abans havíem de fer espai, esfondrar els murs, desaprendre les creences i els costums que ens havien inculcat des que teníem memòria. Era un camí que tots havíem començat pel nostre compte, d'una manera o al-

tra, i per primera vegada ens adonàvem que també el podíem recórrer en comunitat, acompanyant-nos i empoderant-nos els uns als altres. Embriagats d'aquesta eufòria destructora i creadora que ens bullia per dins, cada nova situació era una oportunitat per qüestionar-nos la nostra realitat: per què estem fent el que estem fent? Per què ho fem així i no d'una altra manera? I, sobretot, què és el que no estem fent però ens agradaria fer, i per què no ho fem?

Va ser així com vam passar de dormir en habitacions separades a dormir tots junts en una pila de matalassos al menjador. Per què no, si a tots ens agradava dormir junts? Però allò només era el principi, és clar. Aviat vam arribar a la conclusió que conservar la propietat de les habitacions no tenia gaire sentit, especialment si no hi dormíem, i aquestes van començar a adoptar funcions més específiques: a l'habitació petita vam posar-hi tots els instruments per tocar música, a la més allunyada del menjador alguns matalassos per si algú volia anar a dormir d'hora i li molestava el soroll... De fet, un cop vam començar a pensar-hi detingudament, la propietat cada vegada semblava un sistema més absurd en una casa com la nostra. Si tots vivíem i menjàvem i passàvem cada dia junts, què importava d'on haguessin sortit aquells pantalons o aquestes galetes? Si tots érem amics i volíem el bé dels altres, no era molt més simple pensar que tot era de tots, o encara millor, que res era de ningú?

No sempre era fàcil, és clar, contravenir els costums i inventar-nos la nostra pròpia manera de fer les coses. Afortunadament, el nostre objectiu no era pas protegir-nos o resguardar-nos els uns als altres del dolor, sinó construir un espai on explorar la nostra llibertat, empoderar-nos mútuament, impulsar-nos a créixer i explorar més enllà els nostres límits. Teníem molt clar que, donat que el dolor o el patiment no provenen de cap fet concret sinó de la nostra perspectiva dels

fets (la prova és que diferents persones poden gaudir o patir davant d'un mateix fet), el dolor de cadascú era, en última instància, cosa seva, la seva responsabilitat. Evidentment que ens estimàvem, i que no volíem que els nostres amics patissin: era precisament per això que, en lloc d'intentar (inútilment) canviar o modelar les circumstàncies perquè s'adaptessin a les necessitats de tothom, el que buscàvem era que tothom tingués les forces i les eines per canviar-se a si mateix fins a trobar-se còmode i en pau en qualsevol circumstància.

Hi havia tant per aprendre! Recordo un dia que un company de la universitat va venir de visita, i aviat va expressar el seu entusiasme per la manera com vivíem.

—Si t'agrada, pots venir a viure amb nosaltres —li vaig dir tranquil·lament: casa nostra estava oberta a tothom que s'hi volgués quedar.

Això el va deixar una mica pensatiu, com si no se li hagués acudit abans aquesta possibilitat.

—Home, doncs... —va balbucejar, buscant les paraules—. M'agradaria, però no sé com m'ho faria, jo, per viure en una casa on la cuina està tan bruta.

—Podries netejar-la, si necessites que estigui més neta.

Va fer un gest amb les mans que abastava tota la cuina, com dient: *tot això?*

—O, encara millor, podries aprendre a no necessitar una cuina tan neta.

Davant la seva mirada d'escepticisme, li vaig preguntar suaument:

—Com ho feu, al teu pis, per tenir la cuina neta?

—Oh, fem tornos —va respondre ràpidament—. Cada setmana la neteja un company de pis diferent.

—És clar —vaig fer, pensant una mica—. Nosaltres no tenim regles com aquesta, però se m'acut que si visquessis aquí,

tots et coneixeríem i t'estimaríem. Així, quan la brutícia de la cuina et molestés, podries explicar-nos-ho i demanar-nos ajuda per no haver de netejar-la sol; i com que t'estimaríem, seria molt probable que a algú li vingués de gust ajudar-te, perquè li agradaria que et sentissis bé. És veritat que no sempre hi hauria algú per ajudar-te. De vegades no li vindria de gust a ningú, i ningú ho faria. I també és veritat que a tu et caldria comunicar-te cada vegada que volguessis ajuda. Però, a canvi, sempre que algú t'ajudés ho estaria fent perquè seria el que realment voldria fer, no per obligació ni per remordiments. I això seria bonic, no trobes?

No va venir a viure amb nosaltres, aquell noi.

No era senzill acostumar-se a no exigir res de ningú, a no jutjar a ningú, a no crear-se expectatives, a renunciar a qualsevol autoritat o poder sobre els altres i aprendre a apreciar la bellesa de la seva llibertat. Però al no existir les normes tampoc existien els càstigs ni la culpa, ni tan sols els càstigs més subtils o informals, que solen tenir lloc en qualsevol comunitat, com les males mirades, els retrets o el rebuig grupal... I no vam trigar a descobrir que aquesta absència de judicis, aquesta acceptació incondicional de tot el que hi havia en els altres, ens donava una força i una confiança que mai abans havíem experimentat.

Em recordo mirant-me aquella colla de pirates i adonant-me, en un instant de revelació, que en aquell moment podia fer qualsevol cosa, el que fos. Podia tirar el televisor per la finestra, calar foc al matalàs, posar-me a cridar o vomitar allà al mig, i res estaria malament. Ningú s'enfadaria amb mi. Riurien, o potser intentarien impedir-ho, però mai pensarien que havia fet alguna cosa dolenta, o que *hauria* d'haver-la fet diferent. «Aquest», em recordo pensant, «deu ser el significat de la paraula *llar*».

Potser l'únic principi que encara seguíem conservant, no com una regla o un acord sinó senzillament com un hàbit no parlat, era la propietat dels cossos. Si el meu cos em pertany, aleshores qualsevol acció que requereixi el meu cos ha de tenir el meu consentiment. Per cremar la *teva* samarreta o per anar despullat per casa, per exemple, no necessito pas el teu cos, així que no em cal el teu consentiment: si no t'agrada sempre pots marxar (o aconseguir una samarreta nova). Per tirar-me un pet tampoc em fas cap falta, però i si volgués pegar-te una bufetada? O fer-te un petó? Per a això sí que et necessitaria, no podria pas fer-ho sense el teu cos, i tu no tindries on marxar si m'hi entossudís, perquè no pots marxar del teu cos: sembla, doncs, que seria una bona idea no fer-te aquestes coses si sé que tu no les vols.

La primera orgia, si mal no recordo, es va desencadenar arran d'una estufa. L'hivern s'acostava i, al menjador, havíem posat una estufa normal i corrent, d'aquelles de tubs metàl·lics al roig, quan per alguna raó la Cris va començar a declamar les qualitats eròtiques que li evocaven aquells tubs rogents. Havíem conegut la Cris aquell mateix any, a la universitat: una noia andorrana alta i morena que en qüestió de setmanes s'havia fet un lloc a cops de martell a les nostres vides. Tenia el do d'estimar tan intensament i convulsivament que, quan finalment aconseguies obrir la boca per agafar aire, no et quedava més remei que estimar-la de tornada. Expressava el seu afecte amb tanta naturalitat que d'alguna manera desinhibia a tothom que la rodejava, i encara avui penso que, si no hagués sigut per ella, el nostre alliberament afectiu hauria requerit anys en lloc de mesos.

Molt temps després li vaig demanar a una amiga que l'acabava de conèixer que intentés definir què era el que feia que la gent estimés la Cris amb aquella immediatesa, i la

meva amiga em va respondre amb contundència: «que és tal com raja». I penso que sí, que tenia raó: la Cris és tal com raja, i aquell dia en concret rajaven al·legories sexuals sobre els colors i l'escalfor de la nostra estufa. A casa érem només la Cris, l'Oksana, l'Olmo, el Felipe i jo, i l'únic que sé és que quan l'ambient va començar a caldejar-se, no era només a causa de l'estufa. Tots cinc ens en vam anar a dormir als matassos del menjador, com sempre, i, encara que ningú deia res, a l'ambient es respirava una tensió que s'hauria pogut tallar amb un ganivet. Al final va ser la Cris, naturalment, la que va acabar dient el que s'havia de dir perquè passés el que havia de passar.

A mesura que transcorrien els mesos i ens adonàvem que allò que estàvem construint no desapareixeria d'un dia per l'altre, va començar a cristal·litzar un Pla (en majúscules), una Aventura, una fantasia que es condensava i flotava sobre els nostres caps com un núvol d'il·lusió a punt de llampeguejar: havíem decidit que en acabar aquell any d'universitat marxaríem junts en un viatge d'autocaravana d'un any, des de Barcelona cap a l'orient, fins a l'Índia o el Japó. Tant hi feia que cap de nosaltres tingués una autocaravana ni la més remota idea de com aconseguiríem els diners per al combustible: al cap de poc, la certesa que el proper juliol marxaríem cap a l'Àsia era tan ferma com les parets de casa nostra (i havien de ser-ho molt, per aguantar els nostres terrabastalls).

Però encara faltava mig any per al juliol, temps de sobres per anar ensopegant i escalant cadascun dels entrebancs tradicionals de la vida comunitària. No coneixíem ningú que hagués fet aquest camí abans que nosaltres, de manera que avançàvem com podíem: a batzegades, parlant i improvisant, desempallegant-nos amb llàgrimes i suor dels prejudicis i les normes que barraven el pas cap allà on volíem anar.

És cert que això ens unia més a cada pas, però també és veritat que algunes parts del trajecte eren més pedregoses que d'altres, i potser les més pedregoses de totes van ser, en aquells inicis, les relacions romàntiques.

Tot i que de bon començament ja era evident que la monogàmia i la llibertat incondicional no anaven exactament de la mà, dos mil·lennis de cristianisme i una vida de pel·lícules Disney no són fàcils de contrarestar. Quan els vuit havíem començat a viure junts, alguns de nosaltres estàvem acostumats a mantenir relacions obertes, d'altres eren solters però només havien tingut parelles monògames, i l'Aimar i l'Oksana estaven junts en una relació tancada. Tot i que la resta de relacions es van mantenir obertes (alguns de nosaltres érem defensors massa irrevocables de l'amor lliure perquè no fos així), al principi la nostra tradició cultural va tenir prou força per fer-nos gravitar cap a parelles romàntiques de gèneres oposats (l'Aimar i l'Oksana, jo i la Cris, el Felipe i la Irmina...). Però a mesura que passaven els mesos, les línies s'anaven tornant més i més difuses, i, quan arribés el dia de marxar amb l'autocaravana, dictaminar *qui estava amb qui* ja seria tan esotèric com respondre quin espagueti està amb quin en una sopa de fideus: aleshores ja seríem una família i, d'una manera o altra, tots estaríem amb tots.

Això no vol dir que no hi hagués complicacions, o gelosia, o converses fins a la matinada, o discussions, o llàgrimes, o, en última instància, cors trencats. El que vol dir és que teníem clar, i mai vam oblidar, que si estàvem en aquell camí no era perquè fos fàcil, sinó perquè era el que ens portava a nosaltres mateixos: a boscos d'udols salvatges i penombra; a cims alts i resplendents i a abismes profunds, profunds... i a seguir creixent.

ELS PROS I ELS CONTRES D'ESTABLIR UNA COMUNITAT TRIBAL EN UN BLOC DE PISOS

Siguem realistes. Fins i tot la comunitat més utòpica, harmònica, llibertària, anàrquica i unida del món topa, tard o d'hora, amb un problema fonamental, espinós i ineludible: els altres.

En aquest sentit, podem afirmar amb un cert grau d'objectivitat que alguns llocs on fundar una utopia són, per dir-ho suaument, més encertats que d'altres. El centre de la selva amazònica o una illa ignota de Papua serien, segons aquest criteri, excel·lents eleccions, mentre que el segon primera d'un bloc de pisos de la Sagrera, al bell mig d'una metròpolis frenètica com Barcelona, es trobaria en algun punt entre una elecció pèssima i una majestuosa catàstrofe.

Suposo que no érem els veïns més fàcils del món. Al llarg d'aquell hivern i primavera de 2013, ens havíem anat endinsant més i més en els matolls del nostre món agrest i alienígena, fins al punt que de vegades em despertava amb la certesa que, si no haguéssim declarat la intenció de marxar per pròpia voluntat a principis d'estiu, no hauria trigat en expulsar-nos una milícia ciutadana o una turba furiosa amb forques i torxes.

No és que tothom ens veiés negativament, és clar. De fet, diria que la gamma de reaccions a la nostra excentricitat recorria tot el ventall, des del blanc més encegador d'aquells veïns que secretament ens estimaven amb delit perquè trastocàvem la insulsa monotonia del barri fins al negre carbonitzat del propietari del nostre pis, que ens detestava apassionada-

ment (passant per tota una escala de grisos que potser sí que tendien una mica més cap al fosc que cap al clar, ara que ho dius, però és que ja se sap que el gris sempre ha estat un color de molt mal veure, mai no acaba de quedar net del tot).

Fos com fos, no hi ha dubte que els nostres veïns van sospirar alleujats quan van saber que l'Olmo, la Cris i jo marxàvem en autoestop a passar les vacances d'hivern al Marroc. D'aquell petit viatge de Nadal en vam treure moltes coses, incloent-hi el primer contacte de la Cris amb el món dels viatges sense diners, però, sens dubte, el millor regal de Nadal va ser el Joey: un australià perdut pel món que l'Olmo va adoptar com a aprenent de viatges, i amb qui va compartir la resta de les seves aventures després que la Cris i jo tornéssim a Catalunya a reprendre les classes.

Quan l'Olmo va tornar del Marroc ho va fer amb el Joey, naturalment, i el seu humor desbordant i la seva música improvisada ens van seduir immediatament a tots. Ell, per la seva banda, va decidir que aquella esfereïdora família de nens perduts devia ser, després de tot, el que s'havia passat tants i tants mesos buscant arreu del món sense saber-ho, i es va quedar amb nosaltres com a germà incondicional i bard declarat.

Amb la tornada de l'Olmo i el Joey, acompanyats dels primers vents de primavera, els nostres dies van retornar al seu estat natural, cosa que significa que vam tornar a viure immersos en una espiral de caos, èxtasi i celebració histriònica que em confesso incapaç de transmetre per escrit. Recordo flaixos, fogonades, escenes inconnexes que si provo de reconstruir en una narrativa coherent o lineal em deixen una muntanya de fragments que no encaixen per enlloc, com si tractés d'unir una barreja de peces escollides a l'atzar d'entre nou trencaclosques incomplets i separats.

Provem de resseguir un dia sencer a l'atzar, en nom de l'esperit científic, per tal que ho entengueu: ens llevem tots junts amb l'*opening* de One Piece, la banda sonora de Skyrim i un bol gegant de Nesquik... Fins aquí tot bé. Una breu lluita de coixins i ja som al carrer (per què hem sortit? on som?), i abandonada a les escombraries trobem... Una espatllera de gimnàs? D'aquelles de fusta, pals paral·lels entre dues barres amples perpendiculars que fan de suport; l'agafem, és clar, i de sobte em veig baixant sobre l'espatllera amb l'Oksana per un carrer amb un pendent d'almenys 40 graus, sense manera de frenar (espera, aquesta cosa té rodes?, ah!, és clar, algú ha col·locat l'*skate* de l'Oksana a sota de l'espatllera i ens equilibrem al damunt) i em cremo, em cremo, em cremo les mans en carn viva contra el terra per frenar i intentar esquivar el cotxe que ens ve de cara, massa sobtat per pensar en el perill, i ja tot és confusió i colors i cotxes i adrenalina, ens hem desviat i ens enclastem a la paret, però no és una paret, és la porta metàl·lica de la rampa d'un garatge (hi diu comissaria?, és possible que sigui el garatge de la comissaria local?) i em fan massa mal les mans i l'espatlla per moure'm de seguida (una part del meu cervell pren nota que les espatlleres no funcionen gens bé), però uns braços forts m'alcen, em deixen a la cadira i em criden en castellà (l'Olmo, per tant?): «*Rápido Albert, que nos atrapa el guardia!*», però encara va tot massa ràpid i em deixo portar, per una vegada em deixo portar en la cadira. L'instant següent estic recuperant l'alè a la boca del metro, sembla que ja no hi ha perill, però l'Olmo col·loca l'espatllera a les baranes de les escales mecàniques i les *surfeja* dret, i a mi em *llancen* per damunt de les barreres del metro als braços de l'AIMAR, que espera a l'altra banda. És clar, qui té temps per deixar-me passar les barreres colant-me darrere d'algú, en pau, amb civisme? Però Albert, és que el

metro se'n va... D'acord, però a veure, que no estem agafant el metro senzillament perquè l'Olmo volia surfejar una escala mecànica?, es pot saber quina pressa tenim? Però el moment ja queda enrere ofegat entre flaixos de teatre realista al metro, escenes fictícies que interpretem perquè els passatgers creguin que són reals, terrorisme poètic —Hakim Bey ho aprovaria. El Joey puja al vagó amb un ram de flors, s'agenolla i demana matrimoni a la Cris; la Cris em bufeteja en una altra escena; la Cris desmaiada al terra de l'estació i un cercle de gent i, què era el que havia de fer jo?, ah sí, li tiro aigua a la cara i es reanima, la multitud celebra el meu bon seny molt alleujada, copets a l'espatlla i una veu que diu «ben pensat, noia» (tothom creu sempre que sóc noia, potser tenen raó, qui sóc jo per contradir-los). Tornada a l'avinguda Meridiana, és de nit i anem cap a casa, però on és la meua cadira? No se sap, algú se l'ha emportat, però mira, allà hi ha un sofà i un matalàs, tot arreglat, arribo a casa transportat en palanquí, una espècie de tron reial de sofà i matalàs. No passa res, la cadira la tenia l'Oksana, i quantes hores fa que no mengem però qui necessita menjar tenint-nos a nosaltres, nosaltres, nosaltres, tot...

És clar que no tots els dies transcorrien en aquest estat de frenesí descontrolat. És clar que també hi havia dies de tranquil·litat en què no acabàvem explorant cap fàbrica de paper abandonada, ni d'excursió per cap muntanya remota, ni fugint de la policia per Barcelona, ni preparant cap trampa als nostres amics; dies en què no ens dedicàvem a organitzar cap espectacle, ni a construir cap trineu a base de trossos de fusta clavetejats els uns sobre els altres, ni a cap altra cosa que no fos fer el mandra als matalassos, parlant i llegint i filosofant, jugant a videojocs o mirant pel·lícules al menjador... Però, paradoxalment, sovint els dies més difícils d'explicar, els dies

d'aventures i escapades i persecucions arriscades, són els que acaben deixant un record més memorable.

Teníem fins i tot un nom, *nakamas* (que en japonès significa company d'aventures o de projecte, camarada, amic), per més que érem conscients que és precisament en les identitats i les nomenclatures on arrelen les tradicions, les jerarquies, els murs (tu estàs dins i tu estàs fora), anatemes de tot el que buscàvem construir. Un nom, al cap i a la fi, és sempre una mena de gàbia: qualsevol definició del que som també fa implícit tot el que no som i, per tant, limita el que podríem arribar a ser, constreny allò en el que ens podríem transformar. Nosaltres estàvem creant un espai on expressar i explorar qualsevol cosa que poguéssim arribar a esdevenir, sense por de l'exclusió o dels judicis, sense normes ni principis que ens empresonessin, i, en aquest sentit, potser hauria estat millor evitar qualsevol nom... Però alhora ens sentíem tan embriagats d'aquella germanor, tan immersos en la complicitat d'aquella espècie de creuament entre confraria pirata i bandada de llops, que era impossible negar-nos alguna que altra mostra d'unió.

Amb la primavera també va arribar l'última addició al grup que finalment marxaria en l'autocaravana, una noia callada de primer de Filosofia, de cabells negres, divuit anys i mirada penetrant. Es deia Míriam i havia arribat al pis en una festa qualsevol (i quin dia no era una festa a casa nostra?) convidada per una altra estudiant de Filosofia. Jo, veient-la una mica apartada i pensant que potser el seu silenci es devia a algun tipus de reserva o incertesa (oh, que poc que la coneixia encara!), li vaig preguntar què en pensava de la nostra comunitat, i que si em volia fer alguna pregunta.

—M'agrada molt, i no tinc cap pregunta —em va contestar lacònicament.